

Numar

special de Crăciun

MAGIA CRĂCIUNULUI

Atmosfera de Crăciun ne aduce bucurie și ne amintește de anii copilăriei, de emoția așteptării împodobirii bradului, de clipa la care visăm să-l întâlnim pe Moș Crăciun. Când spunem Crăciun spunem magie, mai ales noi, cei care suntem departe de țară. Fără să interpretăm sensul cuvântului Crăciun, fiecaruia dintre noi i se așterne pe față acel zâmbet natural, ce descrie imensitatea bucuriei lăuntrice pe

care o reflecta sărbătoarea. O bucurie cum doar o dată pe an o poți simți. O sărbătoare a sărbătorilor, ce ne adună pe toți, de la mic la mare în sânul familiei. Și gândul ne duce departe, în țara copilăriei, unde iarna vine cu grămezi de fuioare care acoperă cerul și care împrăștie spre pământ fluturi albi de zăpadă. Parcă simțim mirosul de ger proaspăt și scârțâitul omătului sub picioare. Și ninge ca-n poveste peste sat...

E greu să nu te gândești la tradițiile românești păstrate și transmise din moși strămoși, la colinde, la mirosul de brad și la vâscul din pragul ușii. Și parcă simți sufletul cum se înalță spre o alta dimensiune spirituală

Așteptăm Crăciunul. Îl așteptăm cu toții. Pentru că oriunde ne-am afla, în orice colț al lumii, obiceiurile cu care am crescut, poveștile și amintirile rămân aceleași. Păstrăm obiceiurile cu care am crescut oriunde am merge în lumea asta mare, și ne bucurăm de fiecare dată la fel ca prima oară. Fie ca aroma de brad, vanilie și portocală, colindele, cozonacul cald și mirosul de iarnă să vă umple inimile de bucurie și sufletele de liniște. Cu mult drag ne gândim la voi, acum în preajma sărbătorilor. Vă dorim un Crăciun Fericit alături de cei dragi și un An Nou plin de realizări și prosperitate.

CRĂCIUN FERICIT!

LA MULTI ANI 2018!

CRĂCIUN PENTRU SUFLETUL MEU

Ce înseamnă pentru tine Crăciunul?

Pentru mine, sărbătoarea Crăciunului a căpătat noi semnificații cu fiecare an de viață, semnificații ce au fost influențate de direcția propriei mele evoluții ca ființă umană.

În anii copilăriei, Crăciunul avea miros de vin fiert, lumânări arse și colaci de colindeți, avea culoarea albă ca zăpada ce dezvelea ici-colo casele din satul bunicilor și sunete de clopote bisericesti, avea lumini colorate care dansau în bradul de iarnă, momente de o magie intimă pe care le împărțeam cu sora mea, seara, sub brad și bine-nțeles, cadouri care ne aduceau fericirea pe fețe.

În adolescență, Crăciunul avea sunetul reunirii familiei în treburi gospodărești și mirosuri de bucate tipice plămădite cu bucurie de familia mea, în bucătăria casei părintești. Bine-nțeles, n-au lipsit nici cadourile învelite cu grijă, pentru fiecare dintre noi...

După ce am părăsit România, la vârsta de 23 de ani, Crăciunul a continuat să existe, dar mirosurile, sunetele și culorile sale s-au schimbat, odată cu decizia mea de a-mi stabili rezidența în Spania, o țară cu o religie preponderent creștină, catolică. Mirosurilor de lumânări arse din biserică ortodoxă și de pe colacii de colindeți, le-au luat locul alte mirosuri... Deși delicioase, bucatele nu mai aveau același gust atât de binecunoscut, până și albul zăpezii din copilărie se făcea nevăzut... dar au continuat să existe cadourile de Crăciun și tradițiile și obiceiurile au început să se transforme în altele noi.

Sărbătoarea Crăciunului se extindea pe străzi, în magazine, la locul de muncă, ca și când lumea mea creștea din ce în ce mai mare... peste tot erau culori și luminițe vii ce veneau din decorațiile de pe alei, magazine sau din tarabele montate pe străzi și în piețe, special pentru această ocazie, iar oamenii păreau chiar mai fericiți și mai generoși în aceasta perioadă.

Am revenit în România peste câțiva ani și Crăciunul continua să existe cu cadouri învelite în hârtie colorată, dar ceva se schimbase mult și totuși... nu îmi dădeam seama exact ce anume.

Au urmat sărbători de Crăciun și-n Germania, a doua țară de rezidență... și am descoperit alte obiceiuri, alte tradiții, alte culori, sunete, gusturi și mirosuri specifice Crăciunului... dar însoțite de aceeași bucurie cu care copiii își primeau cadourile.

Azi, dincolo de sunetele, mirosurile, culorile, imaginile și accesorii specifice acestei sărbători multinaționale, percepția și viziunea mea asupra Crăciunului își transformă complet semnificația și simbolistica nașterii Domnului nostru, Isus Cristos.

Azi, înțeleg că ceea ce s-a schimbat nu e schimbat în exterior, ci mai degrabă înăuntrul meu. Crăciunul nu poate fi doar un mit, este conexiunea mea cu Creatorul și cu întreg Universul viu, material sau nematerial.

De aceasta dată, decid conștient să nu mai privesc Crăciunul ca un spectator, așa cum am făcut-o de-a lungul anilor trecuți, ci mai degrabă savurez ceea ce întâmplă în interiorul inimii mele. Povestea nașterii Lui Isus nu e nici pe departe doar o poveste biblică veche, ci o realitate vie foarte subtilă, care nu-ți permite s-o percepi decât atunci când intri în propriul tău suflet și te simți cu adevărat confortabil acolo, pierdut adânc, în propria ta ființă... Vă spun asta cu entuziasmul cu care un copil se confesează, pentru că nu am știut-o din totdeauna... e o taină ce mi-a fost revelată doar prin autocunoaștere; e o descoperire relativ nouă care mi-a marcat existența și sensul vieții, modul de a gândi, de a privi experiențele și de a vedea lumea într-un cu totul alt fel decât cum am fost învățată s-o fac, până nu demult.

M-am născut în România, în religia creștin ortodoxă și nu mi-am pus niciodată înaintea problemei de ce nu m-am născut cu o altă religie sau cum ar fi dacă aș decide să-mi schimb religia, până acum aproximativ trei ani. Va mărturisesc de altfel că nu sunt o persoană religioasă așa cum mulți dintre dumneavoastră, cei care citiți acest articol, probabil s-ar aștepta să fiu... nici măcar nu am avut parte de o educație foarte vastă în ceea ce privește cunoașterea religiilor în general dar de un lucru am fost întotdeauna sigură, și anume că Legile Lui Dumnezeu nu pot fi ignorate sau contrazise deoarece conțin adevărul cel mai pur și aș spune chiar fără vreun fel de îndoială, că ele sunt universale și conțin toate cheile fericirii.

Momentul în care am început să trăiesc în acest adevăr a fost acela în care am început să îmi pun întrebări la modul cel mai serios și să meditez asupra răspunsurilor intuitive, răspunsuri cu care acum rezonoz perfect:

- De ce m-am născut creștină ortodoxă?
- Ce semnificație ascunde acest fapt care mă integrează automat, cel puțin din punct de vedere cultural, în societatea românească, societate care împărtășește o religie predominant creștin ortodoxă?
- De ce m-am născut în România? Simt oare cu adevărat că fac parte, incontestabil din această cultură creștinească sau e doar o etichetă care mi s-a atribuit pentru a mi se da un punct de reper despre ceea ce ar trebui sau cine ar trebui să fiu?
- De ce, de-a lungul vieții m-am regăsit în anumite circumstanțe în care mi se propunea schimbarea religiei în care m-am născut și de ce nu m-am simțit niciodată atrasă de astfel de propuneri?

- Cine sunt eu și ce-am venit de fapt să fac aici, pe Pământ?

- Care este scopul nașterii mele în acest punct geografic care împărtășește

aceasta credință creștinească în acest timp prezent în care mă aflu?

- Cine sunt ceilalți oameni pe care i-am cunoscut sau cu care m-am întâlnit în fiecare zi din viața mea? Ce-au venit ei să facă pe Pământ și ce rol au ei în viața mea?

- De ce unii dintre ei au alta religie și cu toate astea am reușit să stabilesc cu ei o legătură profundă la nivel de suflet? De ce nu pot să văd diferența dintre noi dacă nu împărtășim aceeași religie? De ce nu sărbătorim Crăciunul sau alte sărbători în același mod și în același timp? De ce avem sărbători și valori diferite? De ce unii oameni se războiesc între ei iar alții se iubesc dincolo de diferențele impuse de etichetele sociale? De ce...? etc.

Odată ce-am bătut la porțile marcate de aceste întrebări, porțile au început să se deschidă înaintea mea și răspunsurile n-au conținut să apară... și au început să se facă în mintea mea, exact acele conexiuni care-mi lipseau pentru a ști răspunsurile care îmi satisfac pe deplin curiozitatea și pofta de cunoaștere și autocunoaștere. Fiecare dintre aceste întrebări și răspunsuri au conectat cu câte o poruncă a Lui Dumnezeu, reflectată în cultura religioasă în care m-am născut. Să nu vă imaginați însă că am devenit mai religioasă decât eram... dimpotrivă: m-am eliberat din ce în ce mai mult de imaginea pe care o construiseam despre religie și m-am deschis mai mult către adevărata mea spiritualitate. M-am simțit dintr-odată mai conectată cu adevărul, cu natura și cu ființele care o alcătuiesc; am început să mă simt mai puțin păcătoasă (sau roabă a Lui Dumnezeu), și mă simt mai mult ca un copil predispus erorilor de gândire și acțiunilor greșite, conștientizând lipsa unei reale educații corespunzătoare în ceea ce privește istoria omenirii și teoria spiritualității, dar care, din fericire, a putut prelua valorile de bază, bunul simț și educația, din

familia în care s-a născut. Religia a devenit pentru mine, pe cât de impersonală pe atât de inutilă ca și practică... însă învățăturile biblice au căpătat dintr-odată sensuri noi și foarte diferite de acelea pe care religia mi le-a putut revela până acum prin promotorii și adepții ei.

Așadar, Crăciunul nu e doar o sărbătoare religioasă, dragii mei, așa cum am fost orientați să credem... cel puțin pentru mine nu e doar o sărbătoare, ci o reală manifestare a renașterii Duhului Sfânt din mine și din fiecare ființă, în toată splendoarea ei.

Crăciunul e o sărbătoare a sufletului ghidată de Spiritul Sfânt, care ne invită să trăim periodic renașterea noastră ca ființe divine (copii ai Lui Dumnezeu, asemeni Lui Isus- învățător al oamenilor și exemplul de urmat) și ne asistă în evoluție pe tot parcursul vieții pământene dându-ne an de an, posibilitatea de a crește în conștiință și a ne cizela mintea umană. Momentul Crăciunului invită mintea omenească la a face bilanțul gândurilor și intențiilor, la a ne curăța atât interior cât și exterior renăscând progresiv, la a medita asupra acelor lucruri imateriale pe care societatea încearcă să le compenseze încă din copilărie cu daruri învelite în hârtie colorată, daruri ce pe măsură ce ne maturizăm, nu ne mai satisfac nicicum sufletește... Crăciunul e adevăr și iluzie în același timp... e realitate și magie concomitent... Crăciunul e propria noastră reflexie a

evoluției spre desăvârșire și se mulează perfect pe ceea ce am devenit cu fiecare an care a trecut.

Aceasta sărbătoare poate avea diverse nume în alte religii ale Pământului dar cu siguranță există în toate religiile și păstrează aceeași semnificație și același simbolism, pentru aceia dintre noi care suntem pregătiți să acceptăm adevărul despre natura și geneza noastră, fără a ne limita la ceea ce am fost învățați și orientați să credem.

Mai mult decât atât, vă pot spune că eu, acum, nu simt Crăciunul ca pe o sărbătoare publică, ci mai degrabă ca pe o aniversare a propriei mele esențe, dincolo de orice interpretare omenească sau realitate iluzorie, în care aș putea fi tentată să mă pierd.

Nicoleta Galetaru

Magia iernii

Mă numesc **Vali Slavu** și sunt profesor pentru învățământul primar, la o școală din Petroșani. Am două fete, Teodora și Emilia. Pentru ele și pentru elevii mei, am scris, de câțiva ani, poezii. Am citit revista „Orient românesc”, cu emoție, pentru că și fata mea cea mare e stabilită departe de țară, în Portugalia. Doresc să ofer câteva poezii micilor cititori ai acestei valoroase reviste. Pentru că, în România, e iarnă, voi începe cu poezioare de sezon, care să vă amintească de zăpada de acasă. Sper ca versurile mele să ajungă la sufletul cititorilor!

Tablou de iarnă

Pictase iarna stele, cu răbdare,
Și presărase albe flori, în zare.
A poleit cu-argint copaci și dealuri,
Iar râurile le-a albit, la maluri.
Chiar dacă totul ai fi zis că este
O scenă minunată, din poveste,
Cu danteluțe, fulgi și clopoței,
Destul de trist părea tabloul ei.
Atunci, o rază a venit tiptil
Și-a desenat un zâmbet de copil.

Aventura unui fulg

Plutind în aer, spre pământ,
Un fulg frumos, dar cam distrat,
Se legăna purtat de vânt,
Apropiindu-se de-un sat.

Câțiva copii se văd în zare,
Iar fulgul e nerăbdător,
La ei, în grabă, să coboare
Și să se prindă-n jocul lor.

Sunt drăgălași, dar se ferește
Să stea aproape de copii
Și de pe-o creangă îi privește,
De teamă că se va topi!

Un bunic și un pisic

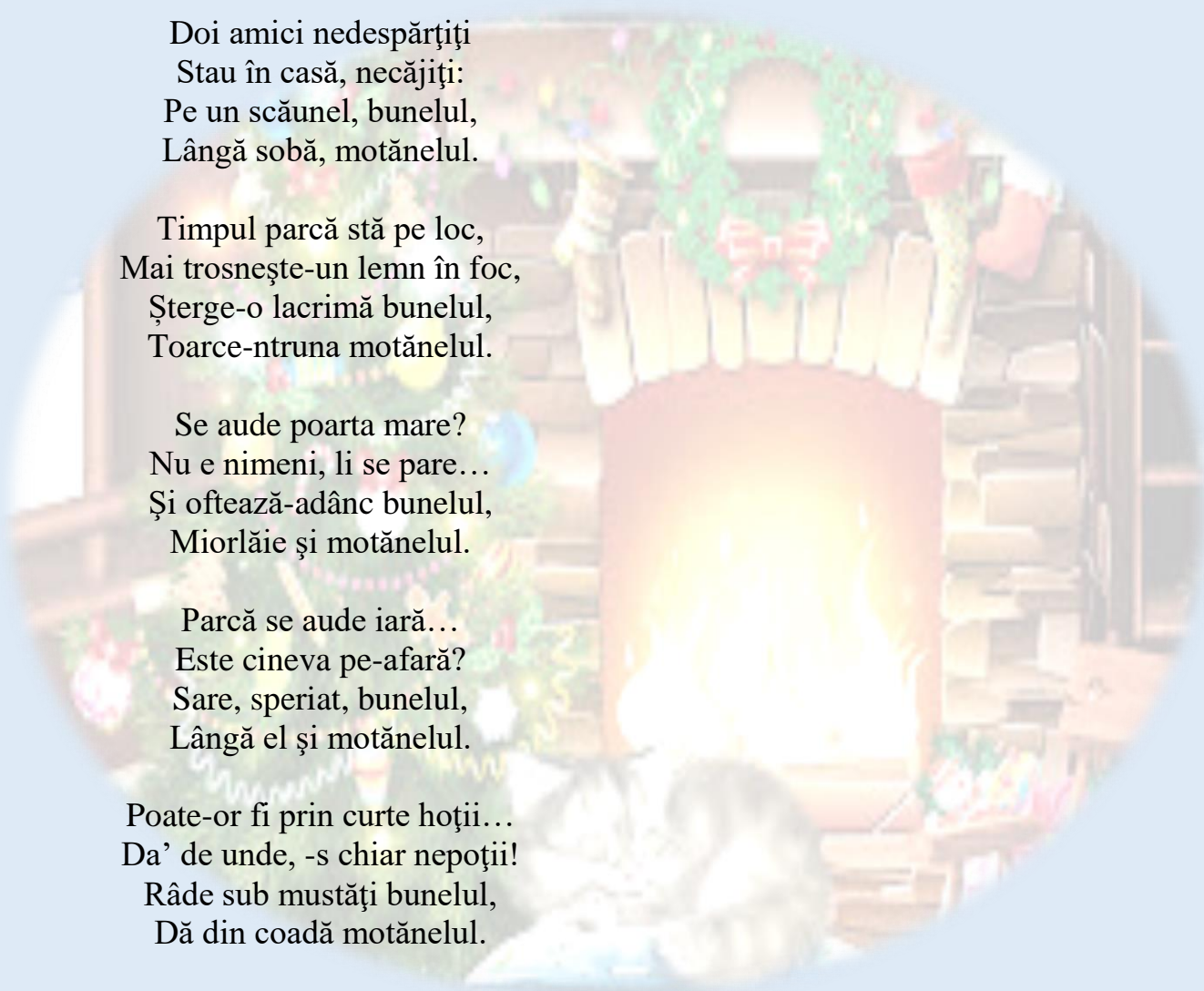
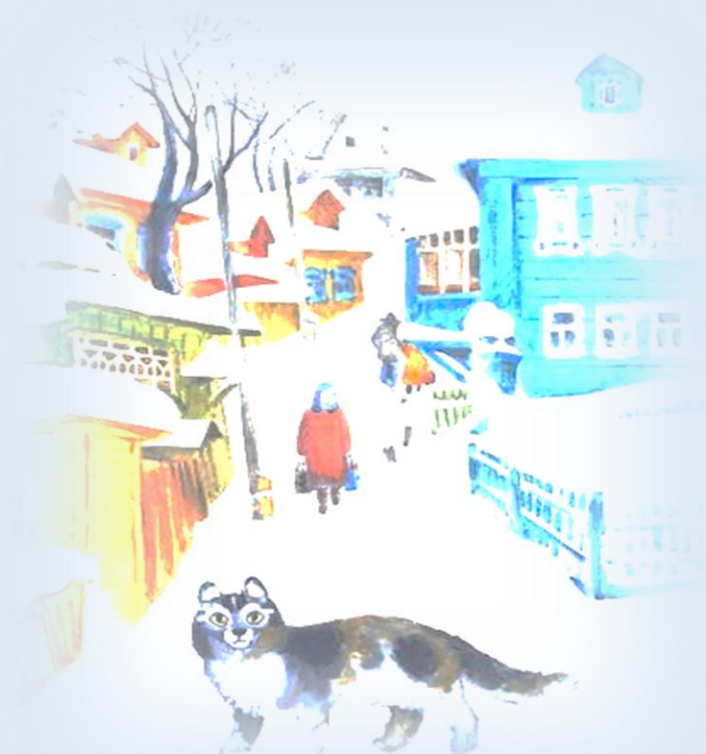
Doi amici nedespărțiți
Stau în casă, necăjiți:
Pe un scăunel, bunelul,
Lângă sobă, motănelul.

Timpul parcă stă pe loc,
Mai trosnește-un lemn în foc,
Șterge-o lacrimă bunelul,
Toarce-ntruna motănelul.

Se aude poarta mare?
Nu e nimeni, li se pare...
Și oftează-adânc bunelul,
Miorlăie și motănelul.

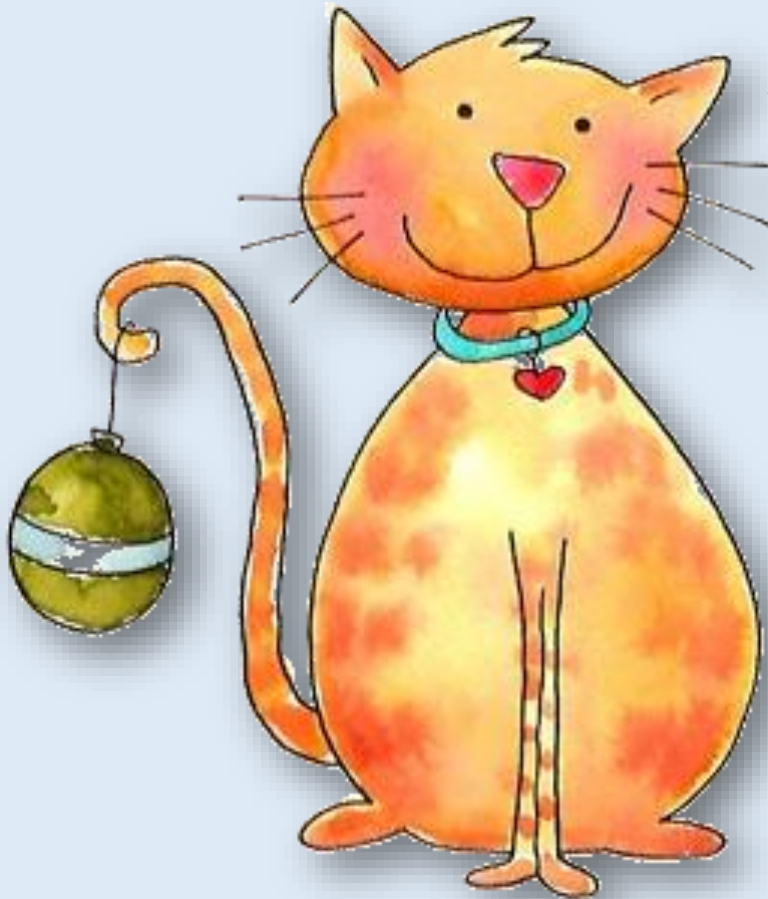
Parcă se aude iară...
Este cineva pe-afară?
Sare, speriat, bunelul,
Lângă el și motănelul.

Poate-or fi prin curte hoții...
Da' de unde, -s chiar nepoții!
Râde sub mustăți bunelul,
Dă din coadă motănelul.

Pisicuța educată

Pisicuța mea vărgată,
Ieri, era cam bosumflată,
C-am certat-o pentru că
„Bună ziua!” nu prea dă
Și-ar mai fi ceva de spus:
E cu nasul cam pe sus!
Pisicuțele, de-o cheamă,
Nu prea sunt băgate-n seamă,
Când se întâlnesc pe stradă...

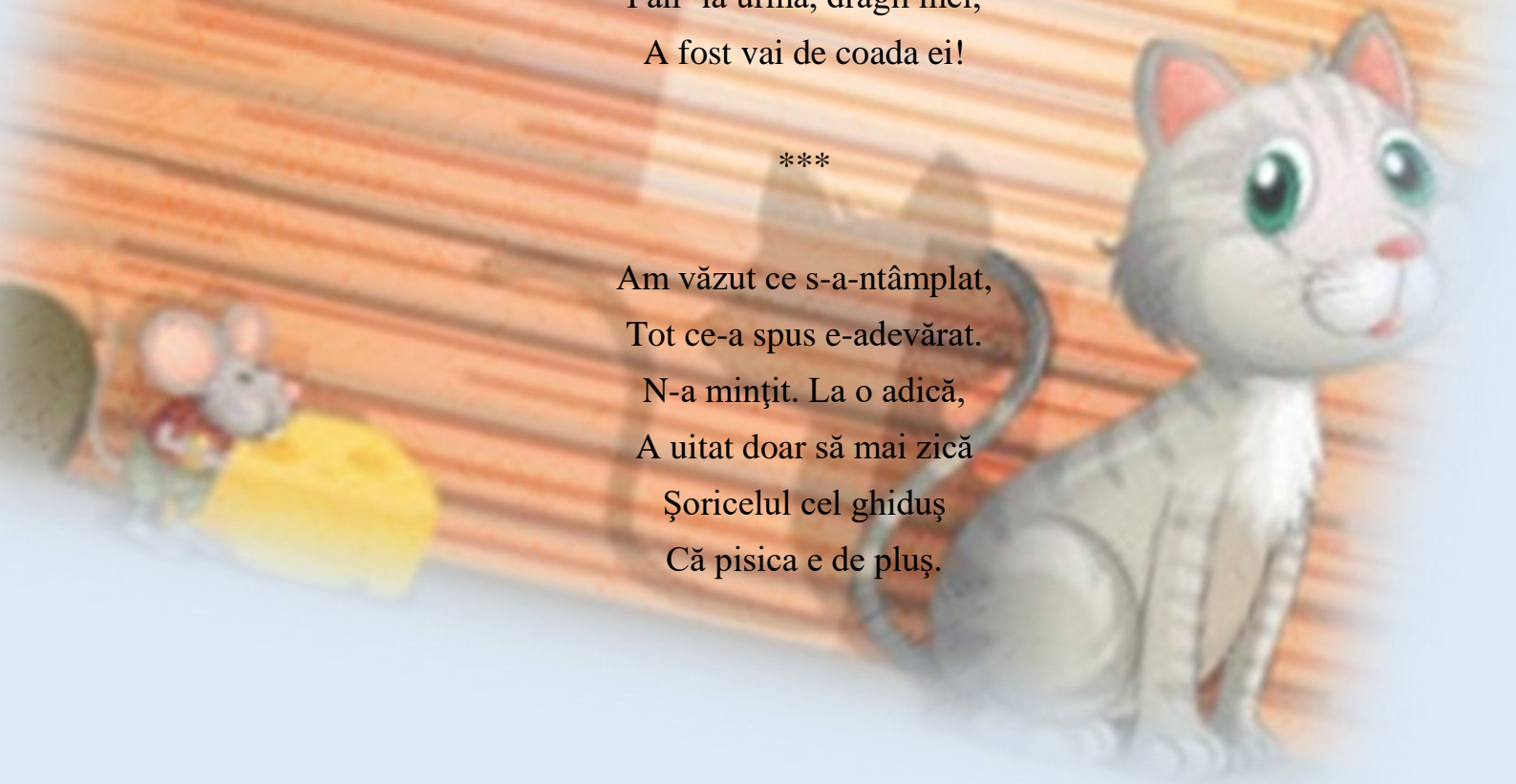
– Trebuie să dai dovadă
Că ești bine educată,
Am certat-o eu, îndată,
Uite că m-ai supărat!
Păi, așa te-am învățat?
Fii atentă la purtare,
Ești de-acum pisică mare,
Și e tare rușinos
Să nu te comporți frumos!

Să mă credeți pe cuvânt,
Puse capul în pământ
Șă răspunse rușinată:
– Haide, nu fi supărată!
Știu să fiu respectuoasă,
Chiar să fiu prietenoasă.
Și, precum m-ai învățat,
De acum, neapărat,
Și binețe o să dau.
Te asigur. Mulțumiaaaaaau!

Șoricelul curajos

Vă salut! Sunt Voinicel,
Curajosul șoricel.
Sunt isteț, am mintea trează,
Șoricimea mă stimează.
De nimic nu-mi este frică.
Uite, astăzi, o pisică
Și-a găsit cu mine nașul,
Când am vrut să ronțai cașul.
Am intrat tiptil în casă,
Cașul m-aștepta pe masă;
Când să mă înfrupt mai bine,
Văd pisica lângă mine.
Dar n-am stat așa, buimac,
Ci i-am dat un bobârnac,
De mustăți am tras-o tare,
Am călcat-o și-n picioare.
Pân' la urmă, dragii mei,
A fost vai de coada ei!

Am văzut ce s-a-ntâmpat,
Tot ce-a spus e-adevărat.
N-a mințit. La o adică,
A uitat doar să mai zică
Șoricelul cel ghiduș
Că pisica e de pluș.

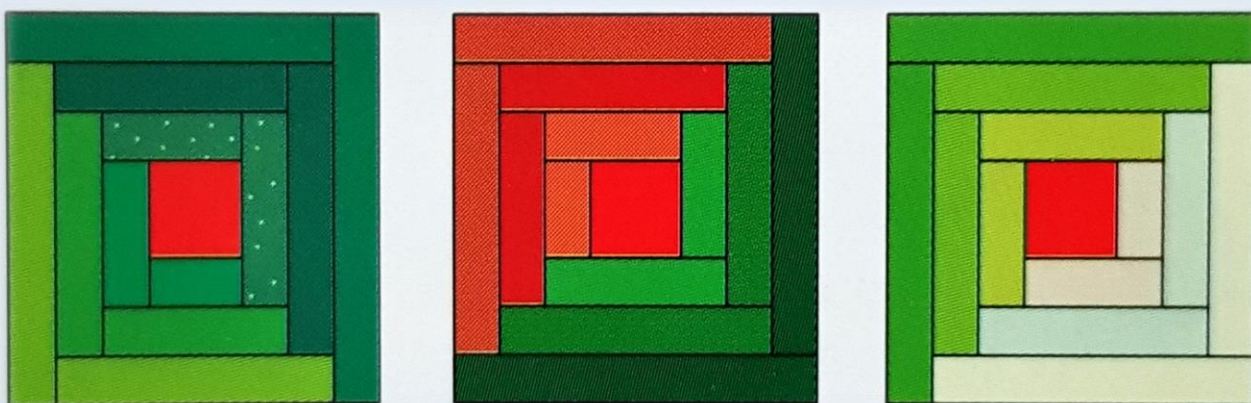
Quilt Log cabin de Noël

Création Smaranda BOURGERY

Un très grand quilt, couvre-lit, fait en 1988 et exposé en février 1989 à La Celle Saint Cloud, à l'Exposition Nationale organisée par l'Association Française du Patchwork & en novembre-décembre à une exposition France Patchwork au Musée GUIMET, LYON.

Ce quilt a été également publié sur la couverture de la revue «Les nouvelles du patchwork» et dans la revue Magic Patch N° 47 (éditions de saxe), avec les explications techniques, pour le réaliser :

à l'époque il n'y avait pas de cutter à lame ronde, de planche et règle à découper ! J'ai tracé et découpé à la main 1040 morceaux de tissus (les gabarits pour faire 80 blocs), à l'aide des ciseaux, des bandes pour faire chaque gabarit du bloc

"log cabin" !

C'est mon premier quilt fait machine, sur une toile de fond, sans méthode rapide, inconnue en 1988...

Maintenant on découpe des bandes au cutter et on fait l'assemblage à la machine, sans tracer les traits de couture, on utilise simplement la largeur du pied de biche comme repère!!!

Un vrai bonheur...

En octobre 1992 ce quilt a reçu la "médaille d'Argent" lors d'une exposition à Bures sur Yvette

organisée par « Les Artistes de la Vallée de Chevreuse » et depuis il a été exposé plusieurs fois dans des expositions collectives et personnelles et décore ma maison pendant les fêtes de fin d'année.

Lien utile :

Et un petit cadeau de Noël, pour les amateurs de point de croix: une de mes créations pour un concours lancé par la revue Marie Claire et qui a eu comme prix le livre de Regine DEFORGES.

Log Cabin de Noël

Réalisation : Smaranda Bourgeny

Dimensions : 160 x 200 cm
Dimensions du bloc fini : 20 x 20 cm

Les fournitures

- 30 x 110 cm de tissu rouge uni ● 30 x 110 cm de 12 tissus imprimés Noël vert clair et foncé ● 20 x 110 cm de 10 tissus rouges imprimés Noël ● 20 x 110 cm de 3 tissus blancs imprimés Noël ● 180 x 220 cm de tissu de doublure ● 180 x 220 cm de molleton ● Fil à quilter vert

Les mesures et les gabarits sont donnés valeur de couture non comprise, sauf indication contraire.

La marche à suivre

● le bloc (voir cahier central).

● la réalisation des blocs

Attention, mesurer la largeur du pied-de-biche de la machine à coudre et ajouter les marges de couture nécessaires lors de la coupe des bandes.

Photocopier 80 fois le bloc. Couper 5 bandes de 5 x 110 cm dans le tissu rouge uni pour réaliser le centre des blocs. Dans les différents tissus imprimés, couper des bandes de 2,5 x 110 cm pour réaliser les rondins.

Assembler les blocs en couture sur papier en suivant l'ordre des numéros et en recoupant l'excédent de tissu au fur et à mesure.

Réaliser ainsi :

- 24 blocs en utilisant les différents tissus verts,
- 44 blocs en utilisant les tissus verts et rouges,
- 12 blocs en utilisant les tissus verts et blancs.

(Dessin 1)

● les finitions

Superposer la doublure, le molleton et le top, bâtir. Matelasser le carré central et une bande sur deux dans les coutures. Coudre, bord à bord, le top et le tissu de doublure à points glissés, en rentrant une marge de couture.

18

Association des Artistes de la Vallée de Chevreuse
BURES SUR YVETTE - Octobre 1992

« Log Cabin de Noël » (Médaille d'Argent)

"La Tour Eiffel entourée de cadeaux"

Portret

Alina Celia Cuman – poet, editorialist (n. 9 iunie 1983, Oravița, Caraș-Severin).

Studii absolvite: Facultatea de Științe Politice, Timișoara (2005); Institutul Diplomatic Român, București (2007), Facultatea de Administrație Publică (2007) și cursurile masteratului în Managementul Administrației Publice (2009) din Reșița.

Volume de poezii publicate: *Între două lumi și mine*, (2007 – volum de debut, Editura Dalami), *Har Risipit-Poemele Destinului*, (2005, ediție bilingvă, Create Space USA) și *Selfie Altruist* (2017, Create Space USA), volum lansat în limba română și tradus în engleză (Unselfish Selfie) și spaniolă (Selfie Altruista).

Poezia Alinei Celia Cuman este cuprinsă de criticul literar Gheorghe Jurma în volumul antologic „Reșița literară”, Editura TIM, precum și de scriitorul Daniel Ioniță în lucrarea „Testament – Anthology of Romanin Verse”, Ediția a III-a, Editura Minerva

De-a lungul anilor, semnează editoriale pentru diferite publicații din România.

În 2008 înființează Festivalul Național Studentesc de Poezie „Ion Chichere”, sub coordonarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, prefațând în 2008 și 2009 (ca director general al Casei de Cultură a Studenților din Reșița) culegerile colective de poezii - „Viziuni...”

În 2010 lansează în mediul studentesc un amplu proiect de păstrare și promovare a patrimoniului cultural național, coordonând publicarea albumului de fotografie „Misterele Banatului în Imagini”.

Stabilită din 2010 în Chicago - USA, este președintă a Societății **AUTENTIC** de Limba și Cultura Română din Chicago, membră a cenaclului *Retro* din aceeași metropolă și un promotor activ al limbii românești de peste ocean. Primul proiect al identității naționale prin artă adresat tuturor copiilor românilor din afara granițelor țării o are în calitate de inițiator pe **Alina Cuman**.

POEM PENTRU NOI

Noi nu știm să plângem
ca oamenii,
Noi plângem cu oameni,
cu spatele lor pe fețele noastre,
cu ușile fără amintiri
ce niciodată nu plâng
agresate în tocuri;
Cu eșarfele din vitrină
ce tânjesc după
un decolteu cu viață;
Cu trestii
ce-și spun iubirea și-n noroi;
Cu sapele
lovite de pământul
ce nu le învinețește încheieturile;
cu Imnul, cu doina,
cu priceasna celui ce-și simte neamul
în ele.

Noi nu plângem ca oamenii...
plângem cu tot ce nu pot plânge oamenii în noi.
Noi, plângem în refrene de credință!

CĂRARE

Înger sudat de câte un umăr
poartă durerea planetei.
Sân nesupt de sfinți,
gât sucit pe-o inimă
priviți...
emoția sughite-n cerneala toamnelor.
La tine, se simte adiind plânsul.
La mine, miroase a scoarță de nor.
La noi, pulsul a plecat la cules de amintiri.
Undeva în lume se naște
altundeva în lume se moare
și în mijloc se doare.
Groapă acoperită de groapă
privire nevăzută
destine cu șireturi desfăcute
așteptare și-o cărare
cu durere pe stânga.

DEPARTE DE CLOPOT

Aș vrea ca în ochii tăi
să nu văd maratonul lacrimilor mele;
Aș vrea ca-n zâmbetul tău
să nu aud toaca îngândurărilor mele;
Aș vrea ca în felul tău
să nu aduni nimic
din felul meu.
As vrea să te țin departe,
tot mai departe
de clopotele
pomenirii noastre.

(din volumul „Selfie altruist,, - Create Space, USA 2017)

ÎN MINE

Mama mi-a spus „fii mamă,,
Tata mi-a spus „fii tată,,
Copilul mi-a spus „fii copil,,
Tu mi-ai spus „fii tu,,
Îngerul mi-a spus „fii înger,,
Eu am trăit...
topind din toți în mine.

DES-PĂR-ȚI-RE

Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici pentru moarte, nici pentru viață,
nici pentru ploaie, nici pentru ceață,
nici pentru dat, nici pentru luat,
nici de hulit, nici de laudat.
Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici să zidim, nici să zdrobim,
nici să urâm, nici să iubim,
nici să visăm, nici să sperăm,
nici să vibrăm, nici să mimăm.
Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici pentru o despărțire fără pregătire
fie ea și-n silabe.

FETE

Gemete cu fețe de oameni
Ape cu fețe de cer
Cer cu fețe de pământ
Tăceri cu fețe de gânduri
Copaci cu fețe de anotimpuri
Iubiri cu neștiute fețe.

FĂRĂ NUME

Nu știu cum mă cheamă,
nici dacă vreodată chemarea-mi va avea un nume.
Nu știu ce sunt,
nici dacă cum sunt este destul.
Ai mei m-au început la poarta alfabetului
terminându-mă în fața ei.
Nu știu cum mă cheamă
când obosită
o caut pe mama,
doina ce alina
colajul rătăcirilor nespuse pe nume.

EGALITATE

Cândva vom fi egali
pentru că azi suntem cu toții viitoare umbre
ale unor cruci
pe care alții le vor duce în spate.
(din volumul „Har risipit - Poenele Destinului,, Bilingual Edition, Create Space,
USA 2015)

PENTRU TOT

Mie să-mi săpați două gropi
una pentru ceea ce voi fi
și alta pentru ceea ce n-am reușit să fiu.
(din volumul „*Har risipit - Poemele Destinului*,, Bilingual Edition, Create
Space, USA 2015)

CUTREMUR

Norocul prostului-i orfan.
Iubiri pietonale, rebele, efemere, încurcate, descurcate, alintate, agresate.
Avortoni rățăciți din zona de confort.
Amnezie pe neimportant, pe putrefacție de neinteresant.
Lumânări ce ard la morții încă vii asigurați de înmormântare.
Mulțumiri sfințite pentru Omul pe cale de dispariție.
Dorințe umflate cu heliu, camuflate în personaje secrete,
Păgânitate lustruită-n întuneric de „interesanți” contemporani.
Căutări de adevăruri pe motoare de viteză online.
Declinări refulante de singular fără plural.
Onoare cu miros de naftalină.
Testamente cu numere la loto.
Nașteri programate după horoscop.
Probleme comune în evoluții diferențiate de atitudini.
Dependenți de mobile ce ne transformă în imobili
cu prelungiri de mâini robotizate și timp asasinat.
Stăpâni de conturi cu bătăture în palmele altora, fără carduri.
Organe superioare pe înălțimi inferioare lor.
Strategii de supraviețuire în 3D monitorizate fără GPS de Dumnezeu.
Dezastre cedate supraviețuitorilor cotropiți de greșelile morților.
Cărauși stângaci de destine feminine, sălbaticе sclave de co-dependență.
Imperii ale spiritului creator cucerite de somnuri nedrepte.
Străini fără hotare, colonizați de resemnări universale migratoare.
Incisivitate împotriva posibilului hrănită de neputincioși analfabeți.
Pamflete din caracterele noastre la modă, demodate de tristețe.
Realitate afumată de publicitate ce dăunează grav rădăcinilor.
Neterminat decor de mileniu patru pe scara Richter a vieților noastre.
(din volumul „Selfie altruist,, - Create Space, USA 2017)

PÂNTEC PROPRIETAR

Sunt ultimul element
de păpușă rusească,
bucetul de alge
rătăcit pe mal
ce-și așteaptă valul,
registrul grav al brațelor
închise,
zâmbetul tragic
și mănușa desperecheată de box.
Sunt orice, oricine, oricum, dar nu a oricui...
doar a pântecelor mamei
cu titlul de proprietate garantat.

(din volumul „Har risipit - Poenele Destinului,, Bilingual Edition, Create Space,
USA 2015)

EVRIKA

Evrika!
Am descifrat codul...
moral.
Ceva îmi spune c-am să mor
pe schela cuvântului
ce construiește iertarea.

(din volumul „Har risipit - Poenele Destinului,, Bilingual Edition, Create Space,
USA 2015)

NU VREM PĂMÂNT

Nu-ți trebuie picioare ca să pleci,
Nici mâini s-aduci iubire unde doare
Pân' și iertarea-și are ceas de veci,
Pân' și plecarea-și are a ei onoare.
Hotare ce-s trecute des în gând
Curaj supus copilului din cosmos,
Sătul de încercări, ești tot flămând
Și-n împăcarea clipei, zidești rostul.
Mai mult străin și mai puțin de-a lor,
Clădindu-ți rătăcirea-n ciob de datini

Donezi din gânduri să-ncălzești un dor
Și duci cu tine doine, cruci și patimi.

Plecat-a parcă țara dup-un rost
Cât tu-ți căutai un sens să-ți fie casă
Doar cerul nu mai cere nici un cost
Plătesti prea mult distanțe, ce apasă.

Oglindă agățată-n doi pereți,
Frumoasele-ți se pierd peste hotare,
Aiudul, prigonit de tinereți
Și daci viteji, dar fără de săgeți,
Ne-mpung în vise și în libertăți
căci noi,

noi nu mai vrem pământ
doar neamu-n legământ
pe glia unde dorul
își caută așezământ.

PLANETA DOARE

Iubire, anii trec străini de noi,
Ne reclădim din toți, dar suntem goi...

Iubirea-n care gândul ne-a rămas
Prin amintiri, își găsește popas.

Femeie, dă-mi putere să iubesc!
Pământurile plâng pe sub picioare,
Tu-mi dai și-mi iei lumina din povești
De dorul tău, chiar și planeta doare.

Te caut, când cerul strigă dupa noi
Te simt, când ochii-ți joacă în nevoi
Te văd cum pui regretu-n testament
Și-n anii fără mine ești absent.

Tu nu ai fost iubit, ai fost iubire
Noi nu am fost sortiți, am fost sortire
Distanța s-a împărțit la amândoi,
E timpul să trăim și pentru noi.

COLINDĂTORI PE-ACEST PAMÂNT

Deschideti poarta cei plecati
De-aveti sau nu o casa
Suflet cu sufletul mangaiati
Pe cei lasati acasa.
Flamanzi, satui, bogati, saraci
Cu tara, fara tara
Averea este pe pamant
Nasterea milenara.
O nastere, un inceput
Minune pentru lume
Iisus s-aduca ce e sfant
Si-n viata sa ne-ndrume.
Colindatori pe-acest pamant
Ratacitori de huma
Sa fredoman colidul sfant
Sub steaua ce indruma.
Sa fim mai blazi, sa fim mai buni
Sa fim ce-am fost odata
Sa credem inca in minuni
Prin dragostea purtata.

Versuri: Alina Celia Cumpan, Aranjament muzical: Vox Maris

CUM A FURAT
GRINCH
CRĂCIUNUL

de
Dr. Seuss

Dr. Seuss

Cum a furat Grinciul Crăciunul
[HOW THE GRINCH STOLE CHRISTMAS]

Traducere: Florin Bican

Orișicine

Din *Cine-ști*

E nebun după Crăciun...

Grinciul

Din deal de *Cine-ști*

Zice însă „MĂ OPUN!”

Grinciul *detesta* Crăciunul mai mult ca orice pe lume!

Nu-ntrebați! Nu știe nimeni din ce pricină anume.

Poate n-avea tărtăcuța înfiptă corect pe umăr.

Poate că-l strângeau pantofii (or fi fost mai mici c-un număr).

Eu cred însă că motivul care totul ne explică

E c-avea inima-n piept două numere prea mică.

Dar acum

Nu mai contează,

Că-i inimă, că-s botine,

Grinciu-n noaptea de Ajun *detesta* pe orișicine.

Din pragul peșterii sale, privea Grinciul încrunțat

Spre ferestrele din vale, vesel luminând în sat.

Căci știa el că toți *Cinii* din întregul sat *Cine-ști*

Erau ocupați s-atârne podoabe sărbătorești.

„Își pun ștrampii pentru daruri,” a zis el, rânjind cumplit.

„Mâine-i ziua de Crăciun! Practic ea a și venit!”

Agitându-se nervos, gema Grinciul ca nebunul,

„TREBUIE să fac ceva să nu mai vină Crăciunul!”

Căci

Mâine...

Cine-fete și băieți, venind precum un roi,

Din zori vor da năvală la darurile noi

Și să te ții atunci ce tărăboi! **CE TĂRĂBOI!**

Lui asta nu-i plăcea! **NU TĂRĂBOI! NU TĂRĂBOI!**

Toți *Cineștii*-ntr-o suflare vor veni, cu mic cu mare,

Să se-așeze fiecare la masa de sărbătoare –

Cine-tort,

Cine-friptură,

MÂNCARE

ȘI IAR

MÂNCARE!

Pe Grinci asta-l enerva, dintre toate, cel mai tare.

Iar **APOI**

Mai fac ceva

Ce lui nu-i place deloc!

Toți *Cineștii* din *Cine*-ști se adună la un loc

Și, ținându-se de mână, pe când clopote răsună,

La un semn, încep să cânte și toți cântă împreună.

Și cântă! *Și cântă!*

ȘI-NCEP SĂ DANSEZE!

Și, gândindu-se Grinciul la ce-o să urmeze,

E tot mai decis: „Tre’ să-i fac să-nceteze!

Am răbdat cin’ze’ș’trei de ani buni pân-acum!

TRE’ să-mpiedic Crăciunul să vină!

Dar CUM?”

I-a venit o idee!

O idee cumplită!

GRINCIUL

ARE-O CUMPLITĂ IDEE TRĂSNITĂ!

„Știu ce fac!” a zis Grinciul și-a râs ca un drac.

„Cu manta și căciulă, ca Moșu’ mă-mbrac!”

Chicotind, își spunea: „E un truc foarte bun

Cu mantaua și cușma, zici că-s chiar Moș’ Crăciun!”

„Îmi mai trebuie-un ren...”

A zis Grinciul. „Să zbor.”

Dar, cum renii sunt rari, n-a găsit nici picior.

S-a dat Grinciul bătut...?

Nicidecum! El a spus:

„O să-mi fac singur ren, dacă reni pe-aici nu-s.”

Și-a chemat deci cățelul, pe Max, pân’ afară

Și pe cap i-a legat un corn mare, cu-o sfoară.

APOI

Niște saci goi

A pus în sănioară
Și l-a legat la ea
Pe Max, c-un ham de sfoară.

„Dii!” a strigat apoi
Și-n sanie-a plecat
Spre sat, unde *Cineștii*
Dormeau cumiști în pat.

Era beznă în ferestre. Lin cerneau fulgii de nea.
Visând fără nicio grijă, oricine-n *Cine-ști* dormea.
Când ajunse lângă prima casă de lângă șosea,
Șopti Grinciul: „Asta-i prima!” și se cățără pe scară
Până pe acoperiș, ținând sacii goi în gheară.

Apoi s-a lăsat, pe coș, până-n casă să coboare.
Strâmt. Dar dacă poate-un Moș, atunci e și-un Grinci în stare.
A rămas blocat o dată, dar a stat numai puțin.
A scăpat până la urmă și-a scos capul în cămin,
Printre *cine-ciorăpeii* puși acolo de cei mici.
„Ciorăpeii,” a rânjit, „vor pleca primii de-aici!”

Apoi s-a târât șerpește, cu un zâmbet urâcios,
Și a strâns din toată casa darurile de pe jos!
Puști cu doape! Biciclete! Role! Tobe! Și trompete!
Floricele de porumb! Prune! Jocuri! Triciclete!
Le-a băgat în saci pe toate și-apoi repede s-a dus
Și-a scos fiecare sac, rând pe rând, pe coș în sus.

La *cine-frigider* se duce-apoi și fură
Și *Cine-fripturică* și *Cine-prăjitură!*

Golește frigiderul și, cât ai zice „pește!”,
Și ultima cutie de *Cinex* le-o golește!

A-ndesat toată mâncarea, bucuros, pe coș în sus.
„Iar acum,” rânjește Grinciul, „mai am doar bradul de pus!”

Tocmai înșfăcase bradul și trăgea vârtos de el,
Când aude-un sunet ca un gângurit de porumbel.
Se-ntoarce și se trezește în fața unei copile –
Cindy-Lou – care n-avea nici măcar doi ani de zile.

Da!Grinciul fusese prins de privirea unei fete,
Ce plecase din pătuț, căci i se făcuse sete.
S-a uitat la Grinci mirată și-a spus: „Moșule, de ce
Ne iei bradul dintr-odată? Spune, Moșule, DE CE?”

Grinciul, năvălit la rele, când aude, ce să spună?
Se gândește o secundă... Inventează o minciună!
„Drăgălașa mea copilă,” zice falsul Moș Crăciun,
„Becul ăsta nu se-aprinde, trebui’ unul nou să pun.
Deci iau bradul iar cu mine, ca să-l dau la reparat.
Când e gata, ți-l aduc înapoi imediat.”

Deci a păcălit copila, creștetul i-a mângâiat,
I-a dat apă într-o cană și-a trimis-o iar în pat.
Când Cindy, cu cana-n mână, în pătuțul ei s-a dus,
Grinciul s-a întors la brad și l-a-mpins pe coș în sus!

A luat până și bușteanul
Pus în vatră decuseară
Și pe urmă, mincinosul, a ieșit pe coș afară.

Pe pereți au mai rămas numai cuiele și-o sfoară.

Numai o firimitură-n

Urma lui lăsase-n casă –

Nici cât unui șoricel să-i ajungă la o masă.

În celelalte case

A procedat

La fel,

Lăsând fărâme

Mult prea mici

Și pentr-un șoricel!

Trecuse-un sfert de ceas din zori...

Cineștii-n pat

Dormeau cumiți,

Când Grinciu-n sanie a-ncărcat,

Toate cadourile lor: Jocuri! Globuri! Brazi! Cartoane!

Beteală! Podoabe! Panglici! Poleială și bomboane!

A urcat cu-ncărcătura până-n vârful unei stânci –

Locul ideal de unde-n fundul văii s-o arunci!

„Sâc! Sâc!” Grinciul fredona „Va vedea acum ori-cine

Că s-au bucurat degeaba – azi Crăciunul nu mai vine!

Se trezese! Și știu exact ce-o să facă fiecare!

La-neeput, or să rămână gură-cască, de mirare

Și pe urmă, toți *Cineștii* – BU-HU-HU – vor plânge tare!”

„N-am de gând să pierd acest

Zgomot fără de pereche.”

Zise Grinciul ducând mâna pâlnie după ureche.
Și a auzit un sunet, peste pătura de nea –
La-nceput era un zumzet, dar – treptat-treptat – creștea...

Nu era un sunet *trist!*
Era zvon de *bucurie!*
N-avea cum, dar ERA vesel!
Ce să fie, CE SĂ FIE?
Grinciul a privit în vale,
Căscând ochii de mirare.
S-a cutremurat să vadă
O surpriză-așa de mare!

Fiindcă fiecare *Cine* din *Cine-ști*, cu mic, cu mare,
Chiar și fără de cadouri, tot cânta... Și ce cântare!

Nu oprise, deci, Crăciunul! Nu-l întorsese din drum!
Cum-necum, el tot VENISE, ca în orice an, și-acum!

Grinciul, tremurând de frig în zăpada înghețată,
Se mira: „Așa ceva, cum se poate să se poată?
A venit fără podoabe, fără daruri și bomboane,
Fără brazi, fără beteală, fără panglici și cartoane!”
S-a mirat, pân' a-nceput capul de mirat să-l doară.
Și-atunci, Grinciul a gândit un gând pentru prima oară!
S-a gândit: „Poate Crăciunul nu vine din prăvălie,
Poate... poate că-i mai mult decât ce pare să fie!”

Ce s-a întâmplat *apoi...?*
Prin *Cine-ști* vestea s-a dus
C-a crescut inima-n Grinci

Cu trei numere în plus!

Și din clipa-n care-n piept inima i-a fost mai mare,

A-mpins sania spre sat, pe neaua lucind în soare,

Și-a dus totul înapoi – jucării, brazi și mâncare!

Și chiar el...

...A FOST CEL CARE

I-a servit pe fiecare!

- Publicată la Editura ARTHUR în noiembrie 2015
- Traducere din limba engleză de Florin Bican
- Ilustrații de Dr. Seuss
- ISBN 9786068620190

Florin Bican

Colindă locală

Brăduleț, brăduț drăguț,
Ninge peste tine...
Să te cruț, să nu te cruț? ...
Nu mă vede nime'!
Pădurarul s-a culcat,
Noaptea e târzie,
Se așterne peste sat
Abur de beție.
Porcul l-am sacrificat,
Caltaboșii-s gata,
Dacă n-am și-un brad ornat,
Mi se pune pata.
Vinul este în butoi,
Țuica în canistră,
Vino, vin' în cas' la noi –
Vremea e sinistră:
Fenomene nefirești
Se anunță-n țară –
Vino-n cas', să nu răcești
Dacă stai afară.
Vino, vin' la adăpost,
Nu sta-n frig și-n zloată.
Tocmai am ieșit din post
Și-o s-o facem lată...
Am să-ți pun în vârf o stea,
Lumânări – o mie,
Și mă urinez pe ea
De ecologie...

Din volumul *Singur printre mârłani* („un volum pentru copiii de la 10 la 90 de ani”) de **Florin Bican**.

- Publicat la Editura ART în noiembrie 2016
- ISBN 9786067103915

Vin Sărbătorile Crăciunului

Sărbătorile Crăciunului sunt o ocazie să ne amintim de tradițiile noastre și să înțelegem de ce nu avem voie să le abandonăm. A-ți uita tradițiile e mai grav decât a-ți uita istoria, pentru că istoria nu are nici vechimea, nici profunzimea care izvorăște din tradiție. Istoria ține de lumesc și de raportul cu ceilalți.

Tradiția ține de spiritualitate și de raportul cu sine și cu absolutul întruchipat în sufletul unui neam. Așadar, de ce avem nevoie de tradiții? Pentru ca să ne amintim de noi înșine, pentru că să nu ne pierdem într-o lume vastă care nu ne reprezintă. Această tendință a asimilării tuturor modernilor este pericolul căruia i se opune tradiția.

Dincolo însă de rolul ei de prezervare a identității, tradiția ne învață binele, adevărul și frumosul, virtuțile clasice fără de care existența noastră nu mai denotă umanitate. Binele conservat prin tradiție este cel al moralității, al distincției dintre bine și rău, mai clare și mai percutante decât ar putea-o face orice altă învățătură.

Adevărul tradiției este, în mod similar, cel descoperit și dezvoltat prin experiența neamului. Elementele de cultură și tradițiile populare transmit valori și creează punți de legătură între generații, sunt comori inestimabile, care definesc un popor, făcându-l unic, statornic și nemuritor.

România în straie de sărbătoare. Tradiții și obiceiuri “...nu cultura populară și nici portul popular au nevoie de ajutorul înviorător al tehnicii vechi - lor noi, ci oamenii tehnicii noi au nevoie într-un anumit fel de cultura populară”
(Elena Secoșan și Paul Petrescu, Portul popular de sărbătoare din România)

Identitatea culturală a satului românesc reprezintă o importantă sursă pentru dezvoltarea locală și este caracterizată de un patrimoniu cultural material și imaterial divers. Moștenirea culturală este o sursă însemnată de evoluție atât la nivel regional, cât și local, capitalul simbolic fiind esențial pentru identitatea culturală reprezentată prin valori, obiceiuri, îndeletniciri, credințe și simboluri împărtășite de comunitate.

Fabuloasa identitate etno-culturală a poporului român: datinile, obiceiurile și ritualurile lui tradiționale

Obiceiuri de iarnă

Bucuria venirii Crăciunului și a Anului Nou, veselia și petrecerile însoțite de urări, daruri, jocuri, cântece și bună dispoziție se desfășoară în satul românesc pe durata a 12 zile, un ciclu sărbătoresc foarte bogat în manifestări folclorice, care începe cu Ajunul Crăciunului și se încheie după Bobotează, pe 7 ianuarie.

De-a lungul celor 12 zile, un timp sacru, al sărbătorii și ieșirii din normalitatea cotidianului, în satul tradițional, rolul preponderent îi revenea cetei de feciori, având o organizare exclusiv masculină care domina, în perioada sărbătorilor de iarnă, întreaga viață a comunității.

În ajunul Crăciunului se merge cu colindatul, un obicei străvechi de a umbla în grup, din casă în casă, cu diferite urări de belșug și sănătate, fiind practicat fie de

copii, numiți în unele zone pițărâi (unele părți ale Olteniei și Transilvaniei), fie de ceată (denumită variat: ceata feciorilor, de juni, în Țara Oltului, butca feciorilor, pe Târnave și în Olt, dubași, în ținutul Pădurenilor, sau colindători), fie, mai rar, de bărbați până la o anumită vârstă sau de femei și fete. Rostul ritual și ceremonial al colindatului este augural și propițiator, de urare de viață fericită și lungă, de mărire a fertilității, de sănătate și belșug

La casa colindată, în spiritul tradiției, colindătorii întrebă întotdeauna gazda dacă îi primește cu colinda, apoi cântă, la ușă sau la fereastră, o colindă de vestire a sărbătorii. În casă, colindătorii așteptați cu masa încărcată cu colaci, mere, carne afumată, cârnați și uneori rachiu și vin, cântă colinda cea mare, a gospodarului, după

care sunt cinstiți cu băutură și mâncare. Repertoriul colindătorilor se adaptează situației fiecărei case, astfel că în casele cu fete de măritat se cântă colinda de fată.

Alte colinde erau adresate gospodinei, feciorilor, copilului, văduvei sau diferitelor categorii profesionale: vânătorului, plugarului, ciobanului etc.

La final, colindătorii îi mulțumeau gazdei cu formule tradiționale, fiind cinstiți cu daruri (colaci, covrigi, nuci, mere) și, mult mai târziu, cu bani.

Prilej de mare sărbătoare în satul românesc este întâmpinarea Anului Nou, când se merge cu sorcova, cu plugușorul, cu buhaiul sau cu semănatul și au loc numeroase manifestări mimice și dramatice populare care derivă din practici primitive și rituri magice. Plugușorul, urarea cu plugul sau buhaiul (sau bugă, cum se numește în Ialomița și sudul Moldovei), practicat cu predilecție în Moldova, este un străvechi obicei agrar, de urare de belșug și prosperitate în agricultură, o prezentare dramatică a muncilor agricole, fiind practicat, de regulă, în trecut, de o ceată de bărbați însurați sau flăcăi, sau, așa cum se întâmplă astăzi, de copii. La casele colindate, în trecut, cetele de urători trăgeau o brazdă în curtea gazdei, cu un plug adevărat, frumos împodobit cu elemente decorative, care a fost înlocuit treptat de un plug simbolic, și erau acompaniați de un arsenal de mijloace producătoare de zgomote: bice, harapnice, clopote și tălângi.

Un alt element al recuzitei ceremonialului este buhaiul, un obiect care imită mugetul bouului, simbol al fertilității și virilității, fiind un vas confecționat din lemn, cu fundul acoperit de piele de oaie sau de capră, bine întinsă, legată cu un cerc sau strânsă

cu o frânghie, prin care se trece o șuviță de păr de cal, fixată la interior cu un nod. Șuvița era trasă de un flăcău prin gura deschisă a vasului, în timpul recitării urării, producând un sunet asemănător mugetului animalului de povară. Textul amplu, care expune cu umor și haz muncile agricole cu roade fabuloase, generând veselie, optimism și o atmosferă de bună dispoziție, se încheie cu

solicitarea de daruri.

În prima zi a Noului An se merge cu sorcova, un obicei cu care se ocupă

exclusiv copiii, primii aducători ai binelui și belșugului, care colindă casele cu crenguțe de pomi fructiferi (măr, prun, cireș etc.), împodobite cu hârtie colorată și flori artificiale, lovind ritual persoanele colindate, fapt pentru care primesc daruri: covrigi, nuci, mere și bani. Deosebit de spectaculoase și cu un conținut laico-religios adânc, jocurile mimice, străvechi forme de teatru popular, în care elementul central sunt măștile de animale, se manifestă foarte diversificat sub aspect terminologic și ca răspândire teritorială: țurca (bourița, cerbul), obicei în care apare capul de cerb sau bour, se joacă singură sau însoțită de bloj, mască de om sau de femeie bătrână, și se întâlnește de regulă în Transilvania; brezaia, în care capul de animal seamănă cu capra, vulpea, o barză etc., este un obicei din Muntenia, fiind însoțită de cortegiu de mascați: babe, moși. Jocurile de măști din Moldova se joacă viu și astăzi în această parte a țării și au ca element central caprele cu bot de lemn clămpănitor, fiind acoperite cu velințe, însoțite de personaje mascate în animale (urs, lup, cocor, cal) sau travestite (moș, babă, mireasă, drac, țigan, doctor etc.), care execută dansuri grotești, comice și cu aluzii erotice, în acompaniament de fluier, tarafuri cu viori și cobze etc.

O formă de manifestare dramatică inserată în textura sărbătorilor de iarnă de sorginte cărturărească apuseană cu tematică biblică este Vicleimul (și irozii), practicat de cete de flăcăi, o formă de teatru de păpuși în care au pătruns elemente laice urbane și suburbane și, mai nou, tea - trul popular cu tematică haiducească: Jieni și Bujor.

Cu prilejul sărbătorilor de iarnă, percepute de omul societății tradiționale ca un timp de tranziție capitală, se practicau diferite ritualuri cu caracter magic, de prevedere și de influențare a viitorului individual (vergelatul, obicei în Transilvania, în care fetele caută să-și vadă ursitul) și de precizare a anului ce va să vină.

Prin unele acte imitative sau simpatetice, moștenite dintr-un fond ancestral indo-european, și mai ales prin rostirea cuvântului care zidește, omul avea credința că poate stăpâni și influența benefic cursul vieții lui și al naturii.

Ciclul sărbătorilor de iarnă corespundea în mentalitatea arhaică și cu timpul activării spiritelor ostile omului, periculoase, astfel că aveau loc numeroase practici apotropaice, de îndepărtare și anihilare a influenței lor nocive (prin zgomote asurzitoare produse de diferite instrumente și prin manifestări colective gălăgioase), existând credința că, în acest timp, morții se întorc printre cei vii, pentru a participa, în formă nevăzută, la veselia și bucuria sărbătorilor de iarnă. În satul tradițional românesc, obiceiurile de iarnă se sfârșesc după sărbătoarea Bobotezei și a zilei de Sfântul Ion.

Iulia Wisoșenschi, expert la Institutul de Etnografie și Folclor

الجمعية الأردنية الرومانية للثقافة

Asociatia Iordaniano-Romana pentru Cultura

Phone: +962795692178

E mail:office@joroculture.com

asociatiairpc@yahoo.com

www.joroculture.com

Facebook : <https://www.facebook.com/asociatiairpc/>

Asociatia Iordaniano Romana pentru Cultura s-a infiintat in august 2015, alaturandu-se altor asociatii deja existente. Asociatia este persoana juridca Iordaniana si apartine Ministerului Culturii din Iordania. Avem ca scop promovarea culturii si traditiilor, atat Romanesti ,cat si Iordaniene, prin organizarea de evenimente pe cont propriu sau in colaborare cu ale asociatii si cu Ambasada Romaniei la Amman. Pina in prezent asociatia nu a beneficiat de nici un ajutor din partea statului Roman sau Iordanian si a contat pe spijinul financiar al membrilor asociatiei. Pe langa ajutorul oferit de mebrii asociatiei, ne bucuram si de un real sprijin moral al comunitatii Romanesti din Iordania.

Comunitatea romaneasca, in sine, a inceput sa se formeze in anii '70 in Iordania, odata cu absolvirea a sute de mii de medici si ingineri iordanieni, din care o parte considerabila au ales sa aduca in tara lor sotiile romance.

Comunitatea romaneasca in Iordania s-a bucurat mereu de un respect deosebit, datorita numeroaselor doamne romance care au ocupat posturi importante in sistemul medical si cosmetic.

In prezent comunitatea Romaneasca in Iordania a ajuns la a-4-a generatie , existand romance care au stranepoti.

Comunitatea a pastrat legatura puternica cu Romania si datorita climatului pasnic din Iordania, multe romance au avut posibilitatea chiar sa invite rudele si cunoscutii in vizita.

In ultimii ani aceasta legatura s-a imbunatati considerabil cu sprijinul Ambasadei Romaniei la Amman si de curand prin infiintarea Ministerului Romanilor de pretutindeni. Un aport important in imbunatatirea cailor de comunicare l-a avut de asemeni si dezvoltarea mediului social virtual prin retelele de socializare.

Asociatia are propriile proiecte pentru anul 2018, cit si colaborari cu asociatii ale altor minoritati.

Presedinte
Geanina Abul-Haija

Magia sărbătorilor de iarnă

Magia sărbătorilor de iarnă nu a ocolit Tunisia, iar fericirea, libertatea și liniștea sufletească sunt întotdeauna atinse dacă le oferim altcuiva și acest lucru îl face domnul ambasador Dan Stoenescu: oferă din ceea ce este el, nouă

După comemorarea fastuoasă a Marii Uniri, ambasada României la Tunis, în cadrul proiectului "Școala de duminică", atât împreună cu părinții și copiii diasporei românești cât și cu cetățenii tunisieni, a sărbătorit Crăciunul, amintindu-ne de anii copilăriei, de emoția așteptării împodobirii bradului, de feeria iernii.

Nu au lipsit globurile colorate, bunătățile tradiționale, podoabele strălucitoare și festive și evident, prezența lui Moș Crăciun, moment mult așteptat de către noi toți, plin de căldură și bucurie, iar ochii copiilor noștri ne-au încălzit sufletele cu veselia și tinerețea lor.

Atîta timp cît diaspora română din Tunis va concepe că nici un om nu este o insulă, nu există de unul singur, fiecare om este o bucată de continent, o parte din mulțime, destinul va fi de partea noastră, așa cum acesta nu este o chestiune de șansă este o chestiune de alegere: nu este un lucru ce trebuie așteptat, este un lucru ce trebuie realizat.

**LA MULȚI ANI ROMÂNI DE PRETUTINDENI !
SĂRBĂTORI FERICITE ȘI UN AN NOU DE POVESTE!**

Sărbătoarea Crăciunului – cea mai frumoasă și mai iubită de cei mici și mari

Veche de peste două milenii, răspândită pe tot globul, cea mai importantă sărbătoare a creștinilor este așteptată cu emoție și bucurie în fiecare an.

Crăciunul este asociat cu feeria iernii, cu puritatea zăpezii și este o sărbătoare emoționantă mai ales pentru copii care așteaptă sosirea lui Moș Crăciun .

Ambasada României din Liban și-a deschis și anul acesta porțile pentru a primi colindătorii și pe mult iubitul Moș Crăciun.

Asociația România Levant a încercat să transmită bucuria Sărbătorilor de Crăciun mai ales prin micul recital de colinde oferit românilor prezenți la eveniment, versuri de un parfum arhaic cu aromă de sfințenie, izvor de lumină și bucurie, care au transformat nostalgia copilăriei în bucuria momentului și au îmbogățit sufletul tuturor.

Mos Crăciun a sosit și anul acesta la copiii români aflați în Liban, iar sacul lui a fost încărcat cu daruri pentru cei mici și cei mari.

Revista **ORIENT ROMÂNESC** are drept obiectiv principal păstrarea patrimoniului cultural național , promovarea actului cultural scris și multiculturalitatea ,în vederea afirmării spiritualității românești în regiune.

Revista își va desfășura activitatea in cadrul Asociației România Levant cu sprijinul Ambasadei României în Liban și Ambasadei României în Republica Tunisia .

CASETA REDACTIONALĂ

Coordinatori : Anca Cheaito (Liban)

Naya Nasr (Liban)

Ali Cheaito (Romania)

Machetare computerizată / Grafică și design : Maha Abou Abdo El Halabi
www.cmdmarketing.ro

Editor on-line: Anca Cheaito

Contact : tel: +961 76610072

Email: ancacheaito@gmail.com

www.orientromanesc.ro

Email: orientromanesc@gmail.com